

L'escombra del sistema

"Som inútils com a part d'un sistema fins que reconeixem l'existència del mateix"

Foster Wallace mereix un lloc entre els prestatges dels qui creuen que el realisme és una via esgotada per a explicar-nos (perquè la realitat ja supera la ficció).

[L'escombra del sistema – David Foster Wallace – Edicions del Periscopi]

És molt dur viure quan l'única certesa que tens és l'existència de tu mateix. Aquesta tara és amb la que han de conviure els personatges de "L'escombra del sistema", aïllats en el seu jo, i aquesta mateixa tara fa que la novel·la sigui un conflicte constant entre els límits "d'un mateix" i "l'altre". La impossibilitat de definir aquests límits i les seves conseqüències és el motiu pel qual ens mantenim atents pàgina rere pàgina malgrat la paranoia sovint excessiva de Foster Wallace. No se'ns ofereix cap solució al conflicte, de fet ni la intuïm, però només establint aquest problema l'autor americà ha aconseguit tractar un dels grans temes d'una societat cada vegada més descreguda.

Rubí, 1991. Estudiant d'Història de l'Art i de Filologia Catalana. Treballa l'altra, es passa el dia entre llibres, que acaben sent un vici preocupant. Humanista convençuda. Al Matí, intenta fer crítica literària (no necessàriament perquè llegir ens faci més lliures, però sí més civilitzats). @mporrasmarti

Ah, dignitat!

El nostre Gattopardo

[+ articles](#)